

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Miroslavy Honusové v právní věci žalobce **Skoma-Lux s.r.o.** se sídlem Olomouc, Polská 26, v řízení zastoupeného JUDr. Michalem Filoušem, advokátem se sídlem Olomouc, Koželužská 5, proti žalovanému **Celnímu ředitelství Olomouc** se sídlem Olomouc, Blanická 19, o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 24.6.2008 č.j. 4272/08-1301-21, č.j. 4273/08-1301-21, č.j. 4274/08-1301-21, č.j. 4275/08-1301-21 a č.j. 4276/08-1301-21, ve věcech spotřební daně,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Celního ředitelství Olomouc ze dne 24. června 2008 č.j. 4272/08-1301-21, č.j. 4273/08-1301-21, č.j. 4274/08-1301-21, č.j. 4275/08-1301-21 a č.j. 4276/08-1301-21 se pro nezákonnost **zrušují** a věci se **vracejí** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 52.600,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Michala Filouše, advokáta se sídlem Olomouc, Koželužská 5.

O d ů v o d n ě n í :

A.

Žalobce se žalobami podanými v zákonné lhůtě domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 24.6.2008 č.j. 4272/08-1301-21, č.j. 4273/08-1301-21, č.j. 4274/08-1301-21, č.j. 4275/08-1301-21 a č.j. 4276/08-1301-21, jimiž byla zamítnuta žalobcova odvolání proti rozhodnutí Celního úřadu Olomouc (dále jen „celní úřad“) ze dne 29.2.2008 č.j. 9728-2/07-136100-021 a ze dne 3.3.2008 č.j. 9728-3/07-136100-021, č.j. 9728-4/07-136100-021, č.j. 9728-5/07-136100-021 a č.j. 9728-6/07-136100-021, kterým byla žalobci vyměřena spotřební daň.

Namítá, že:

- 1) nebyl vypracován nezávislý posudek o složení žalobcem dovážených výrobků, když podkladem pro rozhodnutí celního úřadu a žalovaného byly toliko posudky celně technické laboratoře. V tomto směru odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ze dne 24.10.2007 č.j. 1 Afs 42/2007-55;
- 2) výrobky dovážené žalobcem jsou vyráběny plně v souladu s enologickými postupy stanovenými Nařízením Komise (ES) č. 883/2001;
- 3) jakkoli dospěly celní orgány k závěru, že žalobcem dovážené výrobky jsou vínem a zařadily jej do čísla 2204 kombinované nomenklatury, dospěly přesto k závěru, že tyto výrobky nejsou tichým vínem ve smyslu § 93 odst. 3 písm. b) zák. č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSD“), a jedná se tak podle celních orgánů o „meziprodukt“ podle § 93 odst. 4 ZSD. Předmětné ustanovení § 93 odst. 3 ZSD bylo ke dni vstupu České republiky do Evropské unie plně v souladu se Směrnicí Rady (EHS) č. 92/83/EHS, o harmonizaci struktury spotřebních daní z alkoholu a alkoholických nápojů (dále jen „Směrnice“). Odvolává se na závaznost Směrnice pro členské státy (čl. 7 Směrnice), přímého účinku směrnice a definice tichého vína obsažené v čl. 8 Směrnice. Novelizací provedenou zákonem č. 217/2005 Sb. byla totiž definice tichých vín změněna tak, že je nyní podle žalobcova názoru se Směrnicí v rozporu. Žalobcem dovážené výrobky pak obsahují ethanol toliko kvasného původu, když ani žalovaný netvrdí, že by alkohol obsažený ve výrobcích byl jiného původu než z vinných hroznů;
- 4) žalobcem dovážené výrobky jsou v jiných členských státech EU posuzovány jako tiché víno.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žalob. K jednotlivým žalobním bodům se vyjádřil takto:

- 1) žalobcem odkazované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ČR reaguje na zcela jiný skutkový stav, kdy proti sobě stály dva znalecké posudky. Žalobce však v těchto konkrétních řízeních nepředložil žádné vlastní rozборы či znalecký posudek zpochybňující závěry celně technické laboratoře;
- 2) Moldávie, kde se výrobky dovážené žalobcem vyrábějí, není členem EU a sám žalobce uvádí, že výroba v Moldávii „podléhá národním normám“, nikoli tedy předpisům EU;
- 3) zákonem č. 217/2005 Sb. nedošlo k žádnému věcnému posunu při zařazování vína do kategorií podle ZSD. Slova „bez přídavku lihu“ doplněná právě zák. č. 217/2005 Sb. jsou toliko národním technickým upřesněním pojmů „bez jakéhokoliv obohacení“ a „plně kvasného původu“, které ve Směrnici obsaženy jsou a mají stejný význam. V tichém víně tak může být obsažen toliko alkohol vzniklý kvašením přímo ve vybraném výrobku, nikoli mimo něj. V tomto směru je nepřipadná argumentace přímým účinem Směrnice, když česká národní úprava je i po novelizaci provedené zák. č. 217/2005 Sb. se Směrnicí plně v souladu;
- 4) žalobcem uváděná tvrzení se zakládají toliko na domněnkách, nejsou podpořena žádnými důkazy, proto je žalovaný považuje za účelové. Navíc pro zařazení předmětných výrobků do kategorie „tiché víno“ nebo „meziprodukt“ pro účely spotřební daně není rozhodné jen sazební zařazení, ale i naplnění dalších podmínek § 93 odst. 3 ZSD.

B.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že žalobce dovezl do České republiky ve všech případech výrobky „Červené víno Kagor Red Desert 2002“ s obsahem alkoholu 15,5% vol. v lahvích objemu 0,75l. Z těchto výrobků byly odebrány vzorky a provedeny jejich zkoušky Celně technickou laboratoří Olomouc a Celně technickou laboratoří při Generálním ředitelství cel. Její výsledky deklarují, že naměřené parametry nejsou v rozporu s deklarovaným původem alkoholu – hroznová šťáva, kdy fermentace byla ukončena přídavkem alkoholu, který má svůj původ též v hroznech. Na základě těchto výsledků vyměřil celní úřad žalobci spotřební daň z dovezených výrobků, které posoudil jako meziprodukty ve smyslu § 93 odst. 4 ZSD. Proti rozhodnutím celního úřadu žalobce podal včasná odvolání (s argumentací jako v žalobách) zamítnutá napadenými rozhodnutími žalovaného (s odůvodněním jako vyjádření k žalobám).

C.

Krajský soud již o věci rozhodoval, když rozsudkem ze dne 4.12.2008 č.j. 22 Ca 226/2008 žaloby zamítl.

Krajský soud se ve svém předcházejícím rozhodnutí neztotožnil s žalobním bodem 1). Zdůraznil, že žalobcem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR je třeba vykládat jako celek, v kontextu všech úvah v něm obsažených. Není možno z něj vytrhávat účelově jen některé pasáže, bez přihlédnutí k ostatnímu jeho textu. Krajský soud proto citoval pasáže tohoto rozsudku, které žalobce dle názoru soudu přehlédl:

„Skutečnost, že celně technické laboratoře jsou součástí organizační struktury celní správy, sama o sobě nesnižuje důkazní hodnotu posudků jimi vypracovaných.

Smyslem zřízení sítě celně technických laboratoří je právě zajišťování odborných analýz pro účely celního řízení. Podstatné tedy je, že celně technická laboratoř je odborným pracovištěm náležitě technicky a personálně vybaveným k provedení potřebných analýz, o čemž svědčí získání příslušné akreditace.

Pokud v celním řízení vznikne potřeba získání určitých odborných poznatků, je nezbytné, aby provedení potřebných analýz a vypracování znaleckého posudku zajistily celní orgány pomocí k tomu náležitě odborně způsobilých a vybavených pracovišť. Těmi mohou být organizační útvary celních orgánů, splňují-li uvedené požadavky, nebo i jiné subjekty, rovněž za podmínky splnění uvedených požadavků. Pro úplnost lze uvést, že ani ustanovení § 3 odst. 4 písm. j) zákona č. 185/2004 Sb., na něž žalovaný v kasační stížnosti poukazuje, celním orgánům nijak nebrání v tom, aby nechaly potřebné analýzy provést jiným subjektem, tedy nikoli celně technickou laboratoří. Toto ustanovení pouze stanoví okruh činností, jež jsou určité celní orgány povinny zajišťovat (v tomto případě jde o povinnost Generálního ředitelství cel zřídit celně technickou laboratoř); nejedná se tedy o úpravu postupu celních orgánů při dokazování v celním řízení.

Na druhou stranu je však třeba zdůraznit, že posudky vypracované celně technickými laboratořemi nemohou celní orgány považovat za důkazní prostředky vyšší důkazní síly než posudky jiných znalců v daném oboru, a to ani v případě, kdy posudky těchto jiných znalců předloží v celním řízení dovozce k prokázání skutečností uvedených v celní deklaraci (složení dovezeného zboží a z toho vyplývající sazební zařazení) ve smyslu § 31 odst. 9 daňového řádu. Posudek vypracovaný celně technickou laboratoří je tedy jen jedním z možných důkazů, přičemž i výsledky takové analýzy mohou být jinými důkazními prostředky – posudky jiných znalců - zpochybněny.“

V posuzovaném případě se jedná (jak uvádí i žalovaný) o zcela jiný případ, tzn. o situaci, kdy posudek celně technické laboratoře (který je způsobilý být v řízení důkazem – srov. první z citovaných odstavců rozhodnutí NSS ČR výše) nebyl jiným rozbořem či posudkem v řízení zpochybněn.

Žalobcem odkazovaný rozsudek NSS ČR je zdejšímu soudu znám z jeho dosavadní činnosti, kdy tímto rozhodnutím bylo rozhodováno o kasační stížnosti proti rozsudku zdejšího soudu ze dne 1.3.2007 č.j. 22 Ca 410/2004-35. V tomto řízení byla situace zcela odlišná v tom směru, že účastník řízení v průběhu celního řízení zpochybňoval závěry celně technické laboratoře při celním ředitelství znaleckým posudkem a za této situace byla zpracováním revizního posudku pověřena celně technická laboratoř při Generálním ředitelství cel, což soudy obou stupňů shledaly nepřipustným. Jak však již bylo shora uvedeno, o takovou situaci se v posuzovaném případě nejedná.

Žalobní bod 2) pak vyhodnotil krajský soud ve svém předcházejícím rozhodnutí pro posouzení celé věci irelevantní. Předmětem sporu totiž není dodržení závazných pravidel pro výrobu vína a výrobků z něj (enologických postupů), ale otázka posouzení vlastností finálního výrobku z hlediska ZSD a Směrnice. Jinými slovy: ani dodržení všech závazných postupů podle enologických předpisů nemůže samo o sobě vést k závěru o zařazení výrobku do kategorie „tiché víno“ nebo „meziprodukt“ podle ZSD či Směrnice.

Směrnice a ZSD totiž obsahují výslovné vlastní definice těchto pojmů, které nelze směšovat s definicemi užitými případně v jiných (zde enologických) předpisech pro účely těchto předpisů (byť by i definovaly stejně znějící pojem).

Stěžejním právním problémem celého sporu, jak jej účastníci soudu předeštlí, je výklad čl. 8 odst. 1 alinea 2 Směrnice, výklad § 93 odst. 3 písm. b) ZSD a posouzení, zda jsou tato dvě ustanovení ve vzájemném rozporu či nikoli.

Aplikace jiných částí čl. 8 Směrnice či § 93 odst. 3 ZSD nepřichází v posuzovaném případě v úvahu, když v řízení bylo řádně prokázáno, že skutečný obsah alkoholu v žalobcem dovážených výrobcích přesahuje 15% obj., ale nepřesahuje 18% obj.

Dle čl. 8 odst. 1 alinea 2 Směrnice Pro účely této směrnice se „tichým vínem“ rozumějí všechny výrobky kódů KN 2204 a 2205, s výjimkou šumivého vína, jak je vymezeno v odstavci 2 tohoto článku, jejichž skutečný obsah alkoholu přesahuje 15% objemových, ale nepřesahuje 18% objemových, pokud byly vyrobeny bez jakéhokoli obohacování a je-li alkohol obsažený v hotovém výrobku plně kvasného původu.

Krajský soud se zprvu zaměřil na otázku, zda při výrobě žalobcem dovážených výrobků došlo k obohacení vína. ZSD ani Směrnice definici tohoto pojmu neobsahují, proto lze použít pojmy užívané předpisy enologickými. Nařízení Rady (ES) č. 1493/1999, o společné organizaci trhu s vínem, pod nadpisem „Úkony obohacování“ (příl. V. písm. D.) obsahuje tento text: „Zvýšení přirozeného obsahu alkoholu v % objemových podle části C může být provedeno těmito úkony:

- a) v případě čerstvých vinných hroznů, částečně zkvašeného hroznového moštu nebo mladého vína v procesu kvašení pouze přidavkem sacharosy, zahuštěného hroznového moštu či rektifikovaného moštového koncentrátu;
- b) v případě hroznového moštu pouze přidavkem sacharosy, zahuštěného hroznového moštu či rektifikovaného moštového koncentrátu nebo částečným zahuštěním včetně reverzní osmózy;
- c) v případě vína vhodného k získávání stolního vína a stolního vína částečným zahuštěním chladem.“

Z uvedeného je zřejmé, že legislativa EU pokládá za „obohacování“ vína přidání přídatku způsobujícího zvýšení přirozeného obsahu alkoholu, tj. složky, která sama není alkoholem, ale v následném kvašení způsobí, že finální produkt bude mít vyšší obsah alkoholu, než kdyby k přidání této složky nedošlo.

Krajský soud proto dospěl k závěru, že přidání alkoholu (ať už jakéhokoli původu, ať už před kvašením nebo po něm) není obohacením vína a neztotožňuje se tak s žalovaným v tom, že slova „bez přídatku lihu“ mohou znamenat obsahově totéž co slova „bez jakéhokoliv obohacování“.

Dále se krajský soud zabýval otázkou výkladu slov „plně kvasného původu“. Ve svém předcházejícím rozhodnutí dospěl krajský soud k závěru, že „plně kvasného původu“ je toliko alkohol vzniklý kvašením jen toho konkrétního materiálu, který

ve výrobku byl před zahájením procesu kvašení, případně byl (za dodržení enologických podmínek) přidán po částečném zkvašení, nikoli však po dokončení průběhu kvašení. Dospěl k závěru, že pojem „alkohol plně kvasného původu“, jak je užíván v legislativě EU, vylučuje přidání alkoholu, ať už jakéhokoli původu, do materiálu, jehož proces kvašení byl ukončen. Jinými slovy se tak shodl s výkladem žalovaného o tom, že alkohol plně kvasného původu je jen alkohol vzniklý kvašením přímo ve vybraném výrobku.

Z tohoto důvodu se pak při svém předcházejícím rozhodování neztotožnil s žalobcovými námitkami týkajícími se přímého účinku Směrnice v tomto konkrétním případě ani s výkladem žalobce o rozporu § 93 odst. 3 písm. b) ZSD s čl. 8 odst. 1 alinea 2 Směrnice. Při předcházejícím rozhodování krajský soud uzavřel, že vylučují-li totiž již jen slova „alkohol plně kvasného původu“ přidání jakéhokoli alkoholu po ukončení procesu kvašení, jsou slova „bez přídavku lihu“ doplněná do ZSD novelizací provedenou zák. č. 217/2005 Sb. toliko formulačním zpřesněním, které nepředstavuje žádnou obsahovou změnu předmětného ustanovení. Na uvedeném závěru nemůže ničeho změnit případné odlišná praxe v jiných členských státech EU, kdy pro zařazení předmětných výrobků do kategorie „tiché víno“ či „meziprodukt“ pro účely spotřební daně nemůže být rozhodujícím kritériem případný subjektivní přístup některých cizozemských orgánů, ale vždy jen objektivní stav věci, který je v posuzovaném případě shora popsán.

D.

V části C. citovaný rozsudek krajského soudu však byl následně zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ČR ze dne 22.4.2010 č.j. 7 Afs 44/2009-60 a věc vrácena zdejšímu soudu k dalšímu řízení.

V kasačním rozhodnutí pak Nejvyšší správní soud ČR zavázal krajský soud závaznými právními názory [§ 110 odst. 3 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen „s.ř.s.“)], že:

- 1) žalobce v žalobě uvedl, že žádá správní soud, aby se ujal dokazování a požádal nezávislou laboratoř o vypracování nezávislého posudku, který by měl být proveden k prokázání skutečnosti, že víno bylo vyrobeno bez jakéhokoli obohacování a že alkohol obsažený ve víně je plně kvasného původu. Krajskému soudu bylo vytčeno, že se tímto důkazním návrhem nezabýval, ani nevyložil, proč tento navržený důkaz neprovedl;
- 2) krajský soud nesprávně vyložil otázku souladu čl. 93 odst. 3 ZSD s čl. 8 odst. 1 Směrnice. Členské státy byly povinny uvést v účinnost právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu se Směrnicí nejpozději do 31.12.1992 (čl. 29 odst. 1 Směrnice). V České republice bylo zmíněné ustanovení vtěleno do ustanovení § 93 odst. 3 písm. b) ZSD. Zmíněné ustanovení nabylo účinnosti dnem 1. 1. 2004. Česká právní úprava byla zcela v souladu se směrnicí, neboť v obou případech bylo nutné k naplnění definice tichého vína splnění čtyř kritérií, tj.
 - a) že se jedná o výrobek kódu kombinované nomenklatury 2204 a 2205 a zároveň se nejedná o šumivé víno,
 - b) že skutečný obsah alkoholu přesahuje 15 % objemových, ale nepřesahuje 18 % objemových,

c) že byl vyroben bez jakéhokoli obohacování, a

d) že alkohol, který je obsažený v hotovém výrobku, je plně kvasného původu.

Teprve novelou provedenou zák. č. 217/2005 Sb., která nabyla účinnosti dne 1.7.2005, byla do zákona vložena podmínka pátá, když na konec předmětného ustanovení byla vložena slova „bez přídavku lihu“. Nejvyšší správní soud se neztotožnil se závěrem krajského soudu o tom, že znění ustanovení § 93 odst. 3 písm. b) ZSD ve znění provedeném zákonem č. 217/2005 Sb. není v rozporu s čl. 8 odst. 1 směrnice. Již ze samotného znění těchto ustanovení je zřejmé, že česká právní úprava vyžaduje splnění pěti kritérií k naplnění pojmu tichého vína, zatímco směrnice toliko čtyř. Krajský soud dospěl k závěru, že samo čtvrté kritérium vylučuje přidání jakéhokoli alkoholu po ukončení procesu kvašení, a proto je páté kritérium pouze formulačním zpřesněním, které nepředstavuje žádnou obsahovou změnu předmětného ustanovení. Na druhou stranu krajský soud uvedl, že plně kvasného původu je toliko alkohol vzniklý jen kvašením toho konkrétního materiálu, který ve výrobku byl před zahájením procesu kvašení, případně byl za dodržení enologických podmínek přidán po částečném zkvašení. Ač krajský soud poukazoval na bezrozpornost ustanovení § 93 odst. 3 písm. b) ZSD s čl. 8 odst. 1 Směrnice, je jeho závěr, který učinil při výkladu čtvrtého kritéria, v rozporu se zněním zmíněného ustanovení zákona o spotřebních daních. Páté kritérium je formulováno zcela kategoricky, vylučuje přidání alkoholu kdykoli, bez ohledu na to, zda k němu dojde za dodržení enologických podmínek po částečném zkvašení nebo zda k němu dojde po ukončení procesu kvašení. Jak uvedl Soudní dvůr v rozsudku ze dne 14.1.2001 ve spojených věcech C-471/07 a C-472/07 pod bodem 26 *„podle ustálené judikatury ve všech případech, kdy se ustanovení směrnice z hlediska svého obsahu jeví jako bezpodmínečná a dostatečně přesná, jsou jednotlivci oprávněni dovolávat se jich před vnitrostátními soudy vůči státu, a to jak v případě, že stát směrnicí včas neprovedl do vnitrostátního práva, tak i v případě, že ji provedl nesprávně (viz rozsudky ze dne 26. února 1986, Marshall, 152/84, Recueil, s. 723, bod 46, jakož i ze dne 5. října 2004, Pfeiffer a další, C-397/01 až C-403/01, Sb. rozh. s. I-8835, bod 103).“* Vzhledem k tomu, že v dané věci uplynula lhůta k provedení Směrnice, ustanovení čl. 8 odst. 1 Směrnice je bezpodmínečné a dostatečně přesné, ostatně jeho znění je po obsahové stránce zcela součástí normativního ustanovení § 93 odst. 3 písm. b) ZSD, a stát ji provedl nesprávně, žalobce se zcela oprávněně dovolával přímého účinku čl. 8 odst. 1 směrnice.

3) Nejvyšší správní soud se ztotožnil s krajským soudem v jeho hodnocení kritéria ad c). Vzhledem k tomu, že směrnice neobsahuje vlastní definici pojmu obohacování, je možné vyjít z toho, jak tento pojem vnímá Nařízení Rady č. 1493/1999, o společné organizaci trhu s vínem (dále jen „Nařízení“). Nařízení v příloze V písm. D definuje tzv. úkony obohacování, přičemž jimi rozumí úkony, na základě kterých dochází ke zvýšení přirozeného obsahu alkoholu v % objemových. Za tyto úkony je považováno

a) v případě čerstvých vinných hroznů, částečně zkvašeného hroznového moštu nebo mladého vína v procesu kvašení přídavek sacharosy, zahuštěného hroznového moštu či rektifikovaného moštového koncentrátu,

b) v případě hroznového moštu přídavek sacharosy, zahuštěného hroznového moštu či rektifikovaného moštového koncentrátu nebo částečné zahuštění včetně reverzní osmózy,

c) v případě vína vhodného k získávání stolního vína a stolního vína částečné zahuštění chladem.

Obohacením je tudíž nutné rozumět zvýšení přirozeného obsahu alkoholu jiným způsobem, než přidáním alkoholu.

- 4) Nejvyšší správní soud shledal, že závěry, které krajský soud učinil při hodnocení naplnění kritéria ad d), jsou vnitřně rozporné. Krajský soud uvedl, že plně kvasného původu je toliko alkohol vzniklý kvašením jen toho konkrétního materiálu, který ve výrobku byl před zahájením procesu kvašení, případně byl (za dodržení enologických podmínek) přidán po částečném zkvašení, nikoli však po dokončení průběhu kvašení. Krajský soud nijak neodůvodnil, z čeho dovedl, že je možné přidat alkohol po částečném zkvašení na rozdíl od nemožnosti jeho přidání po ukončení průběhu kvašení, jednak uzavřel, že v případě předmětného výrobku byl alkohol přidán teprve po ukončení procesu kvašení. Tento závěr je však v rozporu se závěrem skutkovým, který krajský soud učinil, tj. že v daném případě byl proces kvašení ukončen přidavkem alkoholu. Mělo-li být kvašení ukončeno přidavkem alkoholu, nemohlo se tak stát po ukončení procesu kvašení, nýbrž v průběhu kvašení s konečným důsledkem ukončení kvašení. Teprve následné přidání alkoholu by bylo možné považovat za přidání po ukončení procesu kvašení. Vnitřní rozpornost závěrů krajského soudu spočívá také v tom, že krajský soud při hodnocení námitky žalobce o tom, že předmětný výrobek byl vyroben plně v souladu s enologickými postupy stanovenými Nařízením Komise č. 883/2001, uzavřel, že z hlediska posouzení důvodnosti žaloby je nerozhodné dodržení enologických postupů, ačkoli vzápětí dospěl k závěru, že pokud je alkohol při dodržení enologických postupů přidán po částečném zkvašení, je takové přidání možné.

E.

Krajský soud proto znovu přezkoumal napadená rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloby jsou důvodné.

Krajský soud se v první řadě zaměřil na odstranění vady řízení spočívající v neprovedení žalobkyní navrhovaného znaleckého posudku.

Usnesením ze dne 8.7.2010 č.j. 22 Af 40/2010-75 vyzval žalobce, aby ve lhůtě 2 týdnů od doručení tohoto usnesení zaplatil zálohu na znalecký posudek, jinak tento znalecký posudek nebude k důkazu proveden. Uvedené usnesení bylo žalobci doručeno dne 13.7.2010 a žalobce na něj reagoval přípisem ze dne 21.7.2010, kterým soudu sdělil, že zálohu nezaplatí, když znalecký posudek ani nemůže být proveden s ohledem na neexistenci vzorku, který by bylo lze ke znaleckému dokazování použít. S ohledem na nezaplacení zálohy tak nemohl být znalecký posudek dle § 141 odst. 1 zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen „o.s.ř.“), užitého dle § 64 s.ř.s., vypracován a užit k důkazu. Krajský soud proto i nadále vychází ze skutkového stavu, jak byl zjištěn z obsahu správních spisů.

Krajský soud byl dále zavázán právním názorem Nejvyššího správního soudu ČR o tom, že slova „bez *přídavku lihu*“ obsažená v § 93 odst. 3 písm. b) ZSD jsou

v ZSD obsažena v rozporu se Směrnicí a závazky ČR vyplývajícími z jejího členství v Evropské unii. Z tohoto důvodu se již nadále naplněním této podmínky nezabýval.

Mezi zdejším a kasačním soudem pak nebylo sporu o tom, že předmětné zboží naplňuje kritéria uvedená shora v části D. tohoto odůvodnění pod č. 2 písm. a), b) a c). O naplnění podmínek sub D.2.a), b) není sporu ani mezi účastníky, předchozí úvaha podepsaného soudu o naplnění podmínky sub D.2.c) byla shledána správnou.

Krajský soud se proto dále zaměřil na otázku, zda předmětné zboží naplňuje i podmínku sub D.2.d), tedy zda alkohol, který je obsažen v hotovém výrobku, je plně kvasného původu.

Krajský soud na tomto místě opakuje skutková zjištění o tom, že naměřené parametry nejsou v rozporu s deklarovaným původem alkoholu – hroznová šťáva, kdy fermentace byla ukončena přidáním alkoholu, který má svůj původ též v hroznech.

Současně si je podepsaný soud vědom závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu ČR, že bylo-li kvašení ukončeno přidáním alkoholu, nemohlo se tak stát po ukončení procesu kvašení, nýbrž v průběhu kvašení s konečným důsledkem ukončení kvašení. Teprve následné přidání alkoholu by bylo možné považovat za přidání po ukončení procesu kvašení.

Za této situace krajský soud dospěl k závěru, že byl-li alkohol přidán před ukončením procesu kvašení (jakkoli přímým důsledkem jeho přidání bylo ukončení kvašení), pak veškerý alkohol obsažený v hotovém výrobku byl do tohoto výrobku přidán ještě v průběhu kvasného procesu, tzn. je plně kvasného původu.

Krajský soud proto uzavírá, že předmětné výrobky (zboží) jsou tichým vínem ve smyslu čl. 8 odst. 1 Směrnice.

Správní orgány vycházely při svém rozhodování z opačného právního názoru, který nebyl v přezkumném soudním řízení aprobován. Proto krajský soud napadená rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1 s.ř.s. z důvodu jejich nezákonnosti zrušil a věci podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém jsou správní orgány vázány právními názory vyslovenými v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

F.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce byl v řízení úspěšný a vzniklo mu tak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení.

Náklady žalobce tvoří:

a) za řízení před krajským soudem do vydání rozsudku č.j. 22 Ca 226/2008-24

(všechny úkony právní služby byly žalobci poskytnuty před spojením věci vedených zdejším soudem pod pův. sp. zn. 22 Ca 226/2008, 22 Ca 227/2008,

22 Ca 228/2008, 22 Ca 229/2008 a 22 Ca 230/2008 ke společnému projednání a rozhodnutí)

α)	zaplacené soudní poplatky		10.000,- Kč
β)	odměna advokáta ve výši 2.100,- Kč bez DPH / úkon při poskytnutí těchto úkonů právní služby:		
1)	příprava a převzetí věci pův. sp. zn. 22 Ca 226/2008		
2)	příprava a převzetí věci pův. sp. zn. 22 Ca 227/2008		
3)	příprava a převzetí věci pův. sp. zn. 22 Ca 228/2008		
4)	příprava a převzetí věci pův. sp. zn. 22 Ca 229/2008		
5)	příprava a převzetí věci pův. sp. zn. 22 Ca 230/2008		
6)	sepis žaloby ve věci pův. sp. zn. 22 Ca 226/2008		
7)	sepis žaloby ve věci pův. sp. zn. 22 Ca 227/2008		
8)	sepis žaloby ve věci pův. sp. zn. 22 Ca 228/2008		
9)	sepis žaloby ve věci pův. sp. zn. 22 Ca 229/2008	§ 7, § 9 odst. 3 písm. f)	
10)	sepis žaloby ve věci pův. sp. zn. 22 Ca 230/2008	vyhl. č. 177/1996 Sb.	21.000,- Kč
γ)	paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300,- Kč bez DPH / / úkon při poskytnutí úkonů právní služby uvedených pod písm. b)	§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.	3.000,- Kč
<u>b) za řízení o kasační stížnosti proti rozsudku č.j. 22 Ca 226/2008-24</u>			
α)	zaplacený soudní poplatek		3.000,- Kč
β)	odměna advokáta ve výši 2.100,- Kč bez DPH / úkon při poskytnutí těchto úkonů právní služby:		
1)	sepis kasační stížnosti	§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhl. č. 177/1996 Sb.	2.100,- Kč
γ)	paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300,- Kč bez DPH / / úkon při poskytnutí úkonů právní služby uvedených pod písm. b)	§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.	300,- Kč
<u>c) za řízení před krajským soudem po zrušení rozsudku č.j. 22 Ca 226/2008-24</u>			
α)	odměna advokáta ve výši 6.300,- Kč bez DPH / úkon při poskytnutí těchto úkonů právní služby:	§ 7, § 9 odst. 3 písm.	

1) sepis vyjádření k usnesení č.j. 22 Af 40/2010-75	f) § 12 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.	6.300,- Kč
β) paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300,- Kč bez DPH / úkon při poskytnutí úkonů právní služby uvedených pod písm. b)	§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.	300,- Kč
<i>Celkem bez DPH</i>		<i>46.000,- Kč</i>
z toho pol. a.β), a.γ), b.β), b.γ), c.α), c.β)		33.000,- Kč
DPH 20% z pol. a.β), a.γ), b.β), b.γ), c.α), c.β)	§ 57 odst. 2 s.ř.s.	6.600,- Kč
<i>C e l k e m</i>		<i>52.600,- Kč</i>

Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení tuto částku, a to dle § 64 s.ř.s. ve spojení s § 149 odst. 1 o.s.ř. k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a o.s.ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** přípustné opravné prostředky. To neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu -
- v tom případě je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí prostřednictvím Krajského soudu v Ostravě k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Krajský soud v Ostravě
dne 8. prosince 2010

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu